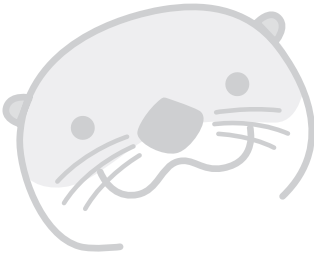

คู่แข่งงอนฉันทิ้งแตก

3

我死对头终于破产了

เจ็ยจ้อเปย
เขียน

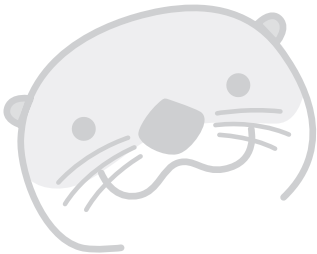
หนิงเหมิงฉา
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เดินทางมาถึงเล่มจบกันแล้วนะคะ สำหรับ 'คู่แข่งของฉันถึงแต่ก'
ในส่วนของคนทำต้นฉบับเรื่องนี้บอกเลยว่าสุขใจไปกับเรื่องราวของพวกเขา
แต่ก็ใจหายเช่นเดียวกัน ที่ต่อจากนี้จะต้องโบกมือลาตัวละครที่ข้างเขียนให้แบบ
แบบน่ารักน่าเอ็นดูจนอดตกหลุมรักไม่ได้จริงๆ

สำหรับเล่มนี้ นอกจากจะเล่าถึงความรักของจินหม่านกับจีหฺราน คู่แข่ง
ที่ต้องพั่วพันหาทางเอาคืนกันไปมาอีกนานแสนนานแล้ว ยังมีคู่แข่งเพื่อนๆ
ในแก๊งของจีหฺราน ที่เชื่อว่าหลายคนแอบอยากรู้เรื่องราวของพวกเขา เพราะ
ต่างคนต่างก็มีบุคลิกที่อ่านแล้วชวนให้อดอมยิ้มไปกับพวกเขาบ่อยๆ ไม่ได้เลย

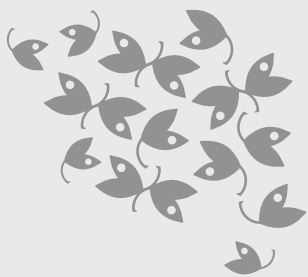
ถ้าพร้อมแล้วเชิญเปิดหน้าหนังสือเพื่อเข้าไปในโลกของพวกเขาได้เลยค่ะ
เชื่อว่าเมื่อปิดหน้าสุดท้ายลง คุณผู้อ่านจะต้องมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าไม่มากก็น้อย
อย่างแน่นอน

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 92

เพราะกังวลว่าแม่ของอินหม่านจะสังเกตเห็นอะไรผิดปกติ
วันนี้จู้หฺรานจึงไปบ้านตระกูลฉินด้วยรถของฉินหม่าน

วันหยุดสุดสัปดาห์แบบนี้คงแปลกมากถ้าคนที่อยู่บ้านหลังเดียวกันจะขับรถ
แยกกันไป อีกอย่างเมื่อคืนจู้หฺรานนอนไม่พอ ก็เลยขี่เกียจขับรถ ดังนั้นเมื่อเห็น
ข้อความที่ฉินหม่านส่งมาว่า ‘ฉินจะรอหน้าบ้านนาย’ เขาก็ส่งเครื่องหมายจุดตอบ
กลับไปเพื่อบอกว่าตกลงอย่างไม่ลังเล

“เมื่อคืนเสียงพวกฉินดังรบกวนนายหรือ” ฉินหม่านถาม

จู้หฺรานนั่งหลับตาอยู่บนที่นั่งข้างคนขับ “ใช่ รบกวนมาก”

อันที่จริงเขาไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยสักนิด

ฉินหม่านเปิดช่องเก็บของหน้ารถแล้วหยิบผ้าปิดตาออกมา

“พนักงานแนะนำมา มีน้ำอยู่ข้างในด้วย บอกว่าสวมแล้วจะช่วยผ่อนคลาย
ลองดูสิ”

จู้หฺรานรับมาสวม

ความจริงเมื่อคืนเขาเข้านอนเร็วกว่าปกติด้วยซ้ำ หลังจากส่งข้อความนั้น
ให้ฉินหม่านเขาก็ผล็อยหลับไปเลย แต่กลับตื่นขึ้นเป็นระยะในช่วงกลางดึก

เขาตัดสินใจชอบถีบผ้าห่มออกจากตัว และเครื่องปรับอากาศก็ตั้งไว้ที่
อุณหภูมิต่ำมาก พอจะขยับไปซุกคนข้างๆ ถึงพบว่าบนเตียงฝั่งนั้นว่างเปล่า

นอนไม่พอ แถมไม่ได้นอนชดเชยในตอนเช้า ตอนนั้นเขาจึงรู้สึกวังงวนมาก

กว่าเดิม

จินหม่านรับสายโทรศัพท์ที่โทรเข้ามาระหว่างทาง เหมือนจะเป็นพนักงานของเขาโทรมา อีกฝ่ายคุยเสียงเบา เสียงที่คุ้นเคยนั้นดังขึ้นเป็นระยะๆ จังหวะการพูดเรียบเรื่อยไม่ได้เร่งรีบ จี๋หฺรานฟังอยู่ลึกลับก็ผล็อยหลับไปในที่สุด

ตอนตื่นขึ้นมาจี๋หฺรานพบว่าสภาพแวดล้อมรอบข้างมืดลง หลังจากสลึมสลืออยู่ลึกลับก็เขาถึงสิ่งตกอย่างละเอียด ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะกำลังอยู่ในโรงรถ

เมื่อหันไปมองด้านข้าง เขาก็เห็นจินหม่านวางเล็บที่อับไว้บนดักเท้าแขนกับกระจกรถ วางมือแนบริมฝีปาก สายตามองไปยังเอกสารบนหน้าจอ

เบาะของเขาถูกปรับให้อยู่ในองศาที่สบายที่สุด มีน้ำล่อเขาถึงหลังลึกขนาดนี้ แคมยังรู้สึกสบายจนอยากนอนต่อ

เมื่อรับรู้ได้ถึงสายตาของเขา จินหม่านก็หันมา “ตื่นแล้วหรือ”

จี๋หฺรานรีบหลบตาทันที “ถึงนานหรือยัง ทำไมไม่ปลุกฉัน”

“ไม่นาน” จินหม่านมองหน้าจี๋หฺราน “เห็นนายหลับสนิท ยังไงก็ยังไม่ถึงเวลาอาหารเย็น นายนอนต่ออีกนิดก็ได้”

จี๋หฺรานดูเวลา เกือบจะหกโมงเย็นแล้ว เขากอดผ้าปิดตาออก “...เข้าไปเลย”

บ้านจินหม่านไม่ได้มีพื้นที่ใหญ่นัก ถ้าเป็นเมื่อสิบปีก่อนคงถือว่าเป็นบ้านของตระกูลร่ำรวย แต่ถ้าเป็นสมัยนี้ก็ถือว่าไม่ได้ใหญ่โตอะไร คงพอๆ กับบ้านจี๋หฺราน การตกแต่งภายในเรียบง่ายแต่สวยงาม แม้จะไม่ได้สวยหรูเหมือนบ้านตระกูลจี๋ แต่ก็ดูอบอุ่นและผ่อนคลาย

“มากขึ้นแล้วหรือจ๊ะ” แม้จินหม่านกำลังยุ่งอยู่ในครัว ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวก็โผล่เพียงศีรษะออกมาทักทาย “นั่งรอก่อนนะ อาหารต้องใช้เวลาอีกสักพักจ๊ะ”

จินหม่านไม่ได้พูดไปเรื่อย หกโมงเย็นยังไม่ถึงเวลากินข้าวของบ้านเขาจริง ๆ พ่อจินหม่านที่กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ในห้องนั่งเล่นเงยหน้าขึ้น

“เสี่ยวหม่าน นั่งสิ”

จี๋หฺรานชูถุงกระดาษในมือขึ้น เป็นของขวัญที่เขาออกไปซื้อเมื่อตอนเช้า

“อันนี้วางไว้ตรงไหนดีครับ”

“แต่มาทีดีมากแล้ว ยังอุตสาห์ชื่อของมาให้ด้วยเธอจ๊ะ” แม่ฉินหม่านยิ้ม
“วางไว้ตรงไหนก็ได้จ๊ะ เดี่ยวบ้าหั่นผลไม้มาให้”

“ไม่เป็นไรครับ...”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ บ้าหั่นผลไม้เร็วมาก แถมยังแกะสลักได้หลายลายเลยนะ
เธอชอบลายไหนจ๊ะ”

พ่อฉินหม่าน “ตัวเองแกะเป็นแค่ลายดอกไม้แท้ๆ”

จี้หฺรานผลอยยิ้มออกมา “ไม่เป็นไรจริง ๆ ครับคุณบ้า...หั่นแบบธรรมดา
ก็พอแล้วครับ”

จี้หฺรานนั่งลงบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ที่วิกากำลังฉายละครต่อต้านญี่ปุ่น
ถึงพ่อฉินหม่านไม่ได้กำลังดู แต่เขาก็ไม่กล้าถือวิสาสะกดเปลี่ยนช่องเอง

ฉินหม่านเข้าไปในครัวเพื่ออธิบายเรื่องบล็อกเบอร์โทรศัพท์ของผู้เป็นแม่
ผ่านไปครู่ใหญ่ก็เดินยิ้มออกมา

“ครับ ถ้ามีครั้งต่อไป ผมจะซื้อโทรศัพท์อีกเครื่องไว้รับสายแม่โดยเฉพาะ
เลย”

จี้หฺรานมองไปยังต้นเสียงโดยไม่รู้ตัว

เขาไม่นึกเลยว่าฉินหม่านจะมีอีกมุมเวลาอยู่กับครอบครัวเหมือนกัน
ไม่ได้สนิทสนมจนเกินไป แต่ก็ไม่ได้รู้สึกห่างเหิน เป็นระดับความสัมพันธ์
ที่ควบคุมได้แบบพอดีๆ

“อยากดูช่องไหนก็กดเปลี่ยนได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ” พ่อฉินหม่านส่ง
รีโมตให้เขา

จี้หฺรานรับมา “ขอบคุณครับ”

พ่อฉินหม่านมองเขาอยู่นาน คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อย ดวงตาเต็มไปด้วย
ความไม่แน่ใจ ผ่านไปครู่หนึ่งก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยปาก “เธอใช้...”

“จี้หฺราน” ฉินหม่านเดินออกมาจากครัวแล้วเอ่ยขัดจังหวะการสนทนา
ของคนทั้งสอง “ฉันจะขึ้นไปหยิบของข้างบน”

ฟังเหมือนประโยคบอกเล่า แต่มันกลับดูเหมือนเป็นการเชิญชวนมากกว่า

จี้หฺรานคิดว่าการนั่งเผชิญหน้ากับพ่อฉินหม่านด้วยความอึดอัดคงไม่ใช่
ความคิดที่ดีนัก จึงลุกขึ้น

“เดี๋ยวฉันขึ้นไปด้วย”

บันไดบ้านฉินหม่านค่อนข้างแคบ สามารถเดินพร้อมกันได้มากที่สุดสองคนมากกว่านั้นคงไม่ได้แล้ว ชายร่างใหญ่สองคนเดินขึ้นไปพร้อมกันจึงดูเบียดเสียดอย่างชัดเจน

จี้หฺวานเคยจินตนาการถึงภาพห้องนอนของฉินหม่านหลายครั้ง

สมัยเรียน เขาคิดว่าห้องของคนคนนี้น่าคงไม่มีอะไรนอกจากเตียง ตู้เสื้อผ้า โต๊ะเขียนหนังสือ ทั้งแข็งทื่อและน่าเบื่อ

หลังจากนอนด้วยกัน เขาก็คิดว่าคงมีรูปภาพ 18+ ติดอยู่เต็มผนัง ถ้าเกิดหยิบจับอะไรโดยไม่ระวัง อาจจะเจอเข้ากับสิ่งของที่ไม่เหมาะสมกับเด็กก็ได้ แต่เขาคิดไม่ถูกเลยสักอย่าง

ผ้าปูที่นอนสีเทา ตู้หนังสือที่มีหนังสือจัดเรียงอยู่อย่างเป็นระเบียบ บนผนังห้องมีโปสเตอร์เมื่อหลายปีก่อนของโคบี ไบรอันต์¹ ติดอยู่ ส่วนผนังห้องอีกด้านเป็นภาพวาดทิวทัศน์ และที่มุมห้องยังมีลูกบาสเกตบอลวางเอาไว้ด้วย

ผ้าม่านเปิดออกจนสุด หน้าต่างถูกเปิดเอาไว้เพื่อระบายอากาศ แสงอบอุ่นในยามพลบค่ำที่สาดส่องเข้ามาช่วยทำให้บรรยากาศภายในห้องอบอุ่นมากกว่าเดิม ห้องผู้ชายธรรมดาๆ ทั่วไป

“ภาพนี้...” จี้หฺวานเดินไปหยุดหน้าภาพวาด มันเป็นภาพเดียวกันกับที่เขาเห็นในบ้านที่ฉินหม่าน ‘เซ้า’ เมื่อตอนที่เขาเพิ่งเลี้ยงดูฉินหม่านแรกๆ

เขาไม่ได้กลับไปโรงเรียนมัธยมหม่านเฉิงเป็นเวลานาน บวกกับคนวาดใช้สีที่ดูเกินจริง ตอนนั้นเขาจึงยังจำไม่ได้ในทันที แต่ตอนนี้พอได้ดูอีกครั้ง มันเหมือนภาพวิวที่มองไปยังภูเขาด้านหลังประตูหลังของโรงเรียนจริงๆ

“นายเป็นคนวาด?”

“อืม วาดเล่นๆ ตอนอยู่ม.ปลายปีสาม...” ฉินหม่านชะงักไป “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังนาย ฉินลิ้มจริงๆ”

เห็นแก่ที่วาดได้ไม่เลว จี้หฺวานจึงยอมปล่อยไป

เขามองไปยังผนังอีกด้าน “นายชอบโคบี?”

¹Kobe Bryant นักบาสเกตบอลระดับตำนานของ NBA

“มีใครไม่ชอบโคบีด้วยหรือ” ฉินหม่านถามกลับ

จี้หฺรานเงียบไป

ก็จริง สมัยที่พวกเขาเรียนอยู่ ถ้าพูดถึงบาสเกตบอลก็ต้องนึกถึงโคบี ตอนนั้นเขายังต้องตีมเหล็กย่อยๆ เพราะไม่สามารถขอวีซ่าบินไปดูรอบชิงชนะเลิศที่ต่างประเทศได้

หัวข้อนี้กำลังจะผ่านไป แต่จู่ๆ ฉินหม่านก็พูดขึ้นมา

“ที่จริงตอนแรกฉันก็ไม่ได้ชอบนักบาสคนไหนเป็นพิเศษหรอก”

ฉินหม่านชอบเล่นบาสก็จริง แต่แทบไม่ดูการแข่งขันเลย เขาจะดูแลสองสามเกมสุดท้ายในรอบชิงชนะเลิศเท่านั้น

จนกระทั่งครั้งหนึ่งตอนอยู่ ม.ปลายปีสอง เขาเดินผ่านชั้นเรียน ม.ปลายปีหนึ่งแล้วถูกครูท่านหนึ่งเรียกเอาไว้ ครูท่านนั้นบอกว่าครูทุกคนต้องเข้าร่วมการประชุมด่วน อยากให้ฉินหม่านช่วยคุมการสอบย่อยครั้งนี้ให้หน่อย

ฉินหม่านกำลังจะปฏิเสธ แต่ทางตาก็เหลือบไปเห็นจี้หฺรานกำลังฟุบหลับบนโต๊ะเรียนพอดี

สองนาที่ต่อมาฉินหม่านก็ถือถุงผ้าใบเล็กที่ครูให้มา แล้วเคาะโต๊ะเรียนของเด็กเกอร์ประจำห้อง ท่ามกลางสายตาดึงเครียดของนักเรียนคนอื่นๆ

เคาะอยู่หลายครั้งจี้หฺรานถึงเงยหน้าขึ้น

“ทำอะไร...อะ...ทำไมเป็นนาย”

“นักเรียน นี่คือการสอบ ส่งโทรศัพท์นายมา” ฉินหม่านพูดสั้นๆ

“ไม่มี ไปให้พ้น”

“ฉันเห็นมันอยู่ในกระเป๋ากางเกงนาย ถ้านายไม่ส่งมา ฉันคงต้องให้หัวหน้าสายขึ้นมาเก็บแทน”

ฉินหม่านเอ่ยหนึ่ง

“ฉันพูดจริงทำจริง”

ตอนนั้นจี้หฺรานเพิ่งถูกตักเตือนไป ถ้าทำผิดอีกต้องถูกจดชื่อแน่ เขาจึงฉินหม่านตาขวางแล้วโยนโทรศัพท์ลงในถุงผ้าใบเล็กอย่างไม่เต็มใจ

เมื่อปุ่มโทรศัพท์สัมผัสกับถุงผ้า หน้าจอก็สว่างขึ้นมา และภาพล็อกหน้าจอก็คือรูปของโคบีนั่นเอง

...

เล่าถึงตรงนี้จินหม่านก็เลิกคิ้ว “เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดให้ถูก ฉันไม่ได้ชอบโคบี แต่ชอบ...”

“ใครอยากฟังเรื่องของนายกัน!” จี้หฺรานเอ่ยแทรก ลำคอเริ่มขึ้นสี “ไม่ชอบแต่ยังติดรูปบนผนัง ปลอมชะมัด”

จินหม่านเสียบไปทันที

จี้หฺรานเดินชนไหล่อีกฝ่าย กำลังจะเดินไปดูตรงระเบียบเตียงต่อ ข้อมือก็ถูกคว้าเอาไว้ก่อน

จินหม่าน “ฉันติดไว้แล้ว”

จี้หฺรานชะงัก “อะไร”

“รูปคนที่ชอบ” จินหม่านมองเขา “ฉันติดแล้ว”

จี้หฺรานมองเขากลับ ก่อนจะหลบตาอย่างรวดเร็ว “รูปอะไร...ติดตรงไหน”

“หลังรูปโคบี นายกล้าดูไหมล่ะ”

หัวใจจี้หฺรานเต้นเร็วขึ้น

เขาหันไปมองโปสเตอร์โคบี

หมายความว่าไงกัน

จี้หฺราน “...ทำไมฉันจะไม่กล้า”

จินหม่านปล่อยมือเขาแล้วคลี่ยิ้มสบาย ๆ

“งั้นก็ดูเลย”

จี้หฺรานเดินไปหยุดหน้าโปสเตอร์ หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ยื่นมือออกไปแกะเทปใสแผ่นเก่า

เขามั่นใจในความคิดตัวเองมาก...ไม่ใช่แค่กล้าดู แต่เขายังอยากเห็นมันมาก ๆ ด้วย

หลังจากแกะเทปใสออกมูมหนึ่ง โปสเตอร์ก็เริ่มหลุดออกจากผนัง จี้หฺรานดึงมูมโปสเตอร์ขึ้นช้า ๆ ในที่สุดด้านหลังโปสเตอร์ก็พลิกกลับมาเล็กน้อย

ความลับที่ซ่อนอยู่หลังโปสเตอร์ที่ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน ต่างแย่งชิงกันเพื่อที่จะได้ไพล่ออกมาวาดโฉมให้คนอื่นนอกจากเจ้าของห้องได้ดูเป็นครั้งแรก

มีรูปหลายรูปติดอยู่ด้านหลัง และตัวเอกในรูปก็คือคนเดียวกันทั้งหมด

เพราะไปสเตอร์ถูกเปิดออกเพียงมุมเดียว จี๋หรานจึงไม่เห็นทั้งหมด แต่มีภาพหนึ่งที่เขาเห็นชัดมาก พื้นหลังคือสนามกีฬาของโรงเรียนมัธยมหม่านเฉิง และมีเขาที่กำลังกระโดดซู้ตลูกสองแต่อย่างสวยงาม

จี๋หรานตกใจ อ้าปากพะงาบ ๆ อย่างคาดไม่ถึง

เขาจำได้ราง ๆ ว่ามันคือการแข่งขันบาสเกตบอล รูปนี้คงถ่ายโดยชมรม นิตยสารของโรงเรียน

“ฉันไปหาเพื่อนที่อยู่ชมรมนิตยสารโดยเฉพาะ รูปที่นายเข้าร่วมการแข่งขันบาส แข่งร้องเพลง กีฬาสี ฉันมีหมดเลย”

จี๋หรานพูดคำว่า ‘โรคจิต’ ในใจอยู่หลายรอบจนเปลือย

ฉินหม่านหัวเราะเบา ๆ

“ในชั้นเรียนไม่เห็นจะชอบเข้าเรียน แต่กิจกรรมพวกนี้กลับเข้าร่วมอย่าง เชื้อฟุ้ง”

จี๋หราน “...ทำไมนายพูดมากจังฮะ”

เขาหันหน้าเข้าหากำแพงและนิ่งไม่ขยับอยู่นาน

ฉินหม่านคิดว่าเขาอาจจะยังซ็อกหรือไม่ก็โกรธอยู่ แต่ไม่รู้เลยว่าไบหน่า

จี๋หรานที่หันเข้าหากำแพงนั้นขึ้นสี่ไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

จริงๆ แล้วการสอบย่อยครั้งนั้น จี๋หรานเองก็จำได้เหมือนกัน...ตอนแรก เขาจะโดดแล้ว

แต่หลังจากที่เห็นครูประจำชั้นเรียกฉินหม่าน ทำที่กำลังจะก้าวออกไปจาก ห้องก็หยุดชะงัก...สุดท้ายก็กลับเข้ามาเงียบ ๆ

การเข้าร่วมกิจกรรมไร้ประโยชน์พวกนั้นก็เหมือนกัน เพราะเป็นกิจกรรมของทั้งโรงเรียน สามารถพบเจอกับคนที่ไม่ค่อยได้เห็นในเวลาปกติ

“นายแม่...แอบเก็บไว้ที่รูปกันแน่ฮะ” จี๋หรานหลุดจากภวังค์ กำลังจะแกะ เทปใสอีกมูมออก

ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดออกอย่างกะทันหันพร้อมกับแม่ฉินหม่าน ที่ยกจานผลไม้เข้ามา

“ผลไม้ได้แล้วจะ ป่าลองชิมแล้ว วันนี้แดงโมหวานมาก”

จี๋หรานตกใจสะดุ้งเฮือก รีบโน้มตัวไปข้างหน้าโดยไม่ได้คิด ด้วยแรง

ที่มากขึ้นไป หน้าอกของเขาจึงกระแทกเข้ากับผนังจนเกิดเสียงดังตึง

“...” แม่ฉินหม่านชะงัก สัมผัสได้ถึงบรรยากาศแปลก ๆ ระหว่างเด็กทั้งสองคน เธอมองซ้ายทีขวาที “แม่เข้ามารบกวนหรือเปล่านั้น”

ฉินหม่าน “เปล่าครับ พอดีไปสเตอร์มันขาดครับ”

“เอ๋ ไปสเตอร์แผ่นนี้ลูกติดมานานแล้วนี่นา ทำไมมันถึงขาดได้ล่ะ” แม่ฉินหม่านวางจานผลไม้แล้วทำท่าจะเดินเข้าไปหาจี้หฺวาน “ของที่มีความทรงจำและความหมายขนาดนี้ ไม่เป็นไร เดี่ยวแม่เอากามาติดให้”

จี้หฺวานปิดมันแน่นกว่าเดิม “อย่าครับ! คุณป้า...ผมไม่ทันระวังก็เลยทำมันขาด เดี่ยวผมติดเองครับ”

แม่ฉินหม่านชักมือกลับอย่างตกใจ “อ่า ก็ได้อะ จริง ๆ ติดไม่อยู่ก็ไม่เป็นไร มันเก่าแล้ว คงถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยน...อาหารใกล้เสร็จแล้ว อีกสิบนาทีลงไปกินได้เลยนะจ๊ะ”

ประตูปิดลงอีกครั้ง

ฉินหม่านเดินไปล็อกประตูให้เรียบร้อย

จี้หฺวานถอนหายใจโล่งอกแล้วก้าวถอยหลังเล็กน้อย ถูกเขาทับขนาดนั้นไม่ว่าไปสเตอร์จะถูกรักษาอย่างดีขนาดไหนก็ยับยู่ยี่ได้อยู่ดี

เขามองรูปเหล่านั้นสัปดาห์ จากนั้นก็ยกมือขึ้น

ฉินหม่าน “ฉันสำรองรูปไว้หมดแล้ว ถ้านายฉิก ฉันก็จะติดใหม่”

“...ใครว่าฉันจะฉิก”

จี้หฺวานวางฝ่ามือลงบนผนังห้องแล้วลูบไปสเตอร์ที่ยับยู่ยี่ให้เรียบอีกครั้ง เขาสัมผัสได้ถึงการเดินทางของหัวใจผ่านทางฝ่ามือ มันดังตึกตักและกระโดดโลดเต้นไม่หยุด

ทั้งสองใช้เวลาสิบนาทีในการหากาวและเทปใสที่ถูกฝุ่นจับมานานหลายปี หลังจากติดไปสเตอร์เสร็จก็เดินลงไปชั้นล่าง

“วันนี้ป้าแม่บ้านไม่อยู่ แม่ฉันก็เลยเข้าครัวเอง” ฉินหม่านกระซิบเบา ๆ ระหว่างเดินลงบันได “ท่านเคยเรียนทำอาหารอยู่สองสามคอร์ส แต่ไม่ค่อยมีประสบการณ์จริงเท่าไร รสชาติอาจไม่ได้ดีนัก ถ้านายไม่ชอบก็กินนิดเดียวพอกลับไปเดี๋ยวฉันสั่งอาหารให้”

“ใครขอให้นายสั่งอาหารให้ฉัน?” พุดถึงเรื่องนี้จีหฺรานก็นึกอะไรขึ้นได้
“คราวหน้าถ้านายเขียนอะไรลุ่มลึลุ่มห้าบนใบเสร็จสั่งอาหารอีก ฉันจะ...”

พุดได้แค่นั้นเขาก็หยุดไป

โต๊ะอาหารอยู่เยื้องจากบันไดไปทางขวามือ จากมุมนี้พวกเขาสามารถ
มองคนบนโต๊ะอาหารได้พอดี

เป็นแขกคนใหม่ซึ่งพวกเขายังไม่เห็นในตอนแรกที่มาถึง

ผู้หญิงคนนั้นนั่งไขว่ห้างอยู่ที่โต๊ะอาหาร เธอตัดผมสั้นเรียบร้อย ใบหน้า
สวยงามไร้ที่ติ สวมสูทกระชับขับเน้นรูปร่าง นิ้วมือเรียวยาวสีขาวฟ่องของเธอ
กำลังคืบนิ้วหรือผู้หญิงมวนยาว

“พอดีโครงการมีปัญหากะทันหัน ฉันต้องทำงานล่วงเวลาก็เลยมาสาย”
หลังจากอธิบายกับแม่จิ้นหม่านเสร็จ หางตาเธอก็สบเข้ากับสายต่าจีหฺราน

ทั้งสองคนต่างชะงัก

จีหฺรานไม่คิดเลยว่าผ่านไปสิบกว่าปี เขาจะได้เห็นภรรยาที่ถูกต้องตาม
กฎหมายของจี้กั๋วเจิ้งที่นี่

ผ่านไปนานจีหฺรานถึงกลับมาสู๊สึกตัวอีกครั้ง เมื่อนึกถึงความขัดแย้งที่จะ
เกิดขึ้นหลังจากนี้ เขาก็กำหมัดแน่นอย่างห้ามไม่ได้

ความขัดแย้งครั้งนี้ผิดตั้งแต่สถานที่ เวลา และคนที่อยู่ในเหตุการณ์

เขาไม่ได้อยากทำลายบรรยากาศความเป็นครอบครัวของบ้านจิ้นหม่าน
เลยสักนิด

เมื่อเห็นแขกผู้มาเยือนชัดๆ สีหน้าจิ้นหม่านก็แยงเล็กน้อย เขาก้าวเท้า
ไปข้างหน้าแล้วใช้ร่างกายตัวเองบังจีหฺรานเอาไว้โดยอัตโนมัติ

“บอกให้ทำงานล่วงเวลาน้อยลงแล้วแท้ๆ หาเงินมันสำคัญกว่าการพักผ่อน
หรือไง”

แม่จิ้นหม่านเอ่ยขณะยกปลาหนึ่งมาที่โต๊ะ เมื่อเห็นคนที่หยุดเดินบนบันได
ก็ยิ้ม

“ลงมาแล้วเธอจ๊ะ มาทักทายแขกสิ...เสี่ยวหม่าน ลูกคงจำได้ นี่แม่ของ
จี้เหวย เพื่อนร่วมชั้นตอน ม.ต้นและ ม.ปลายของลูกไง”

แม่จิ้นหม่านพุดจบนานแล้ว แต่ไม่ได้รับการตอบรับใดๆ

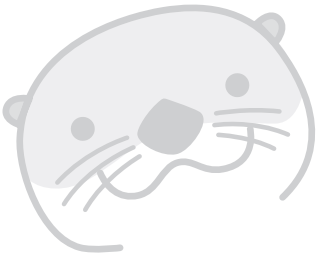
เธอขมวดคิ้วเล็กน้อย นี่มันวันอะไรกันนะ ทำไมเธอไปที่ไหนก็เจอแต่
บรรยากาศไม่ชอบมาพากล

เธอแนะนำต่อ “เขียนฉยง เธอจำเลี้ยวห่ม่านได้ไหม ส่วนข้างหลังนั้น
รุ่นน้องเลี้ยวห่ม่าน เรียนโรงเรียนมัธยมห่ม่านเฉิงเหมือนกัน ไม่น่าจะรู้จักก็ไหว
ก็ได้”

ฉินเขียนฉยงสบตาจีหฺรานนานหลายวินาที ก่อนจะถอนสายตากลับมา
ด้วยท่าทางสบาย ๆ ใช้นิ้วชี้เคาะบุหรีเบา ๆ ถ้าบุหรีตกลงไปในที่เขียนบุหรีตาม
การกระทำของเธอ

เธอเอ่ยเสียงเรียบ “รู้จักสิ”

สีหน้าเธอไม่ได้ยินดียินร้ายอะไร ราวกับจีหฺรานและลูกชายของเธอแค่
‘เรียนโรงเรียนเดียวกัน’ เท่านั้นจริงๆ

ทดลองอ่าน

บทที่ 93

จ้หฺรานไม่เข้าใจทำหฺงเวินเซียนฉยฉนั๊ก

ในความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและน่ารำคาญของตระกูลจี้ แน่หนอนว่า ฉินเซียนฉยฉนั๊กก็เป็นหนึ่งคนที่เจ็บปวดมากที่สุด จู่ๆ ก็มีผู้หญิงท่องโผล่ขึ้นมา ข้างกายสามี เป็นใครก็รับไม่ได้ทั้งนั้น

แต่ฉินเซียนฉยฉนั๊กไม่ใช่แม่พระเหมือนกับจ้าวชิงฉง เธอรู้วิธีที่จะรักษาผลประโยชน์ของตัวเองให้มากที่สุดท่ามกลางชีวิตแต่งงานที่ลึ้มเหลว และตัดขาดความสัมพันธ์ในแง่ความรักกับคนตระกูลจี้อย่างรวดเร็ว

ตั้งนั้นจ้หฺรานจึงไม่เคยมีความแค้นต่อฉินเซียนฉยฉนั๊กเลย

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังเคารพผู้หญิงที่เคยพบหน้ากันเพียงครั้งเดียวคนนั้นด้วยซ้ำ

แต่ในสายตาเธอ เขาคงเป็นไปได้แค่สัตว์มีพิษ ไม่ก็ทรายเม็ดน้อยที่ช่างขัดหูขัดตา ซึ่งจ้หฺรานก็เข้าใจและยอมรับมัน

แต่ไม่นึกเลยว่าเมื่อเจอเขาอีกครั้ง การตอบสนองของฉินเซียนฉยฉนั๊กจะสงบนิ่งขนาดนี้

ฉินหม่านกระซิบ “ไม่ต้องกินแล้ว เดี่ยวฉันไปส่ง”

“มัวยืนอยู่ทำไมล่ะ” ฉินเซียนฉยฉนั๊กบู้หูแล้วเลิกคิ้ว “ไม่ชอบกลิ่นบูหฺรีหรือ”

แม่ฉินหม่านยิ้ม “ใช้ที่ไหนล่ะ เสี่ยวหม่านก็สูบบูหฺรีเหมือนกัน แต่ไม่ได้

สูบบอย ทั้งสองคนมัวเวียนอยู่ทำไมจะ ลงมาได้แล้ว”

“คุณมาที่นี่ได้ไง” จินห่ม่านถามเมื่อเดินลงมาถึงชั้นล่าง

“เสี่ยวห่ม่าน อย่าพูดกับแขกแบบนี้สิ” แม่จินห่ม่านยกชูบขึ้นวางบนโต๊ะ เป็นอย่างสุดท้าย อาหารก็พร้อมรับประทาน “ตอนแม่กับพ่อไปถึงอเมริกาแรกๆ เขียนฉียงช่วยเป็นธุระให้เราเยอะมาก ตอนนี้อยากกลับมา เราต้องเชิญเธอมาทานข้าวถึงจะถูก”

จินห่ม่านมองเงินเขียนฉียงด้วยสายตาเหมินเฉย “เราสองคนมีธุระพอดี คงต้อง...”

“เรานั่งตรงไหนกันดี” จี้หฺรานเอ่ยแทรกเขา

“เลือกนั่งได้ตามสบายเลยจ้ะ ตอนแรกบ๊ายซอนเพื่อนอีกคนมาด้วย แต่เธอตีธุระก็เลยมาได้ คินนี่มีแค่พวกเรานี้แหละจ้ะ” แม่จินห่ม่านนั่งลง วางมือทั้งสองข้างทาบหน้าอกเหมือนสาวน้อย “ทำตัวตามสบายได้เลย”

จินห่ม่านขมวดคิ้วและหันไปพูดกับจี้หฺราน “ถ้านายรู้สึก...”

“ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น” เอ่ยจบก็นั่งลงบนเก้าอี้ที่ติดมุมโต๊ะ

จินห่ม่านนั่งคั่นกลางเพื่อแยกคนทั้งสองออกจากกันอย่างไม่ลังเล

บรรยากาศระหว่างการรับประทานอาหารไม่ได้กระอักกระอ่วนอย่างที่คิด แม่จินห่ม่านคุยกับเงินเขียนฉียงเกี่ยวกับกิจกรรมที่เคยทำด้วยกันตอนอยู่อเมริกา ส่วนผู้ชายก็แทบไม่ได้พูดอะไรแทรกเลย

จี้หฺรานนั่งฟังเงียบๆ แม้ว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างเขากับเงินเขียนฉียงจะเป็นศูนย์ แต่เขาก็เคยได้ยินเรื่องของเธอมาจากคนอื่นบ่อยครั้ง ซึ่งทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

หญิงแกร่ง บ้างาน ให้ความสำคัญกับงานเป็นอันดับแรก

แต่บางทีอาจเพราะความเป็นมิตรของแม่จินห่ม่าน เงินเขียนฉียงถึงได้ตอบสนองต่อทุกคำพูดของเธอ แถมยังหัวเราะเบาๆ เป็นครั้งคราวด้วย

รับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จ เงินเขียนฉียงก็หยิบบุงหรือออกมาจากกระเป๋า

“ฉันออกไปสูบบุหรี่นะ”

แม่จินห่ม่าน “สูบให้น้อยลงหน่อย มันไม่ดีต่อสุขภาพ เสี่ยวห่ม่าน ลูกก็เหมือนกัน”

ฉินหม่านตักซูบเปิดตุนให้จี้หฺรานพลางตอบรับแบบขอไปที
 เงินเขียนฉยงยืนขึ้น หนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วหันกลับมา “จี้หฺราน ฉันจำได้ว่า
 เรอก็สูบบุหฺรีเหมือนกัน ออกไปสูบพร้อมฉันหน่อยไหม”
 ตะเกียบในมือจี้หฺรานชะงัก เขาหันไปมองเธอ “ผมไม่สูบบุหฺรีผู้หญิง”
 เงินเขียนฉยง “ไม่เป็นไร ฉันพกแบบอื่นมาด้วย”
 ฉินหม่านวางตะเกียบแล้วขมวดคิ้ว “เขาเลิกบุหฺรีแล้ว คุณไปคนเดียว
 เกอะครับ”

แม่ฉินหม่านผงะ ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลที่ว่ำนั้นรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ
 เธอหัวเราะแก๊กือ “นั่นสิ ผู้ใหญ่จะชวนเด็กสูบบุหฺรีได้ยังไง”
 เงินเขียนฉยงพยักหน้าและหมุนตัวเตรียมเดินออกไป
 ทันใดนั้นเสียงเก้าอู่ครูดพื้นก็ดังขึ้น
 จี้หฺราน “...ผมอ้อมพอดิ ออกไปรับลมกับคุณก็ได้ครับ”
 เขาไม่รู้สึกถึงความเป็นศัตรูจากเธอ แถมยังรู้สึกเหมือนเงินเขียนฉยง
 มีอะไรจะพูดด้วย ดังนั้นเขาจึงอยู่ที่นั่นต่อ
 ฉินหม่านกำลังจะลุกตาม แต่ก็ถูกจี้หฺรานกดไหล่และทิ้งคำพูดเอาไว้อย่าง
 เร่งรีบ “ฉันจะรีบกลับมา”

กระถางดอกไม้ในสวนหิ้ววเฉาเพราะขาดการดูแลเป็นเวลานาน

ทั้งสองยืนอยู่นอกระเบียง ไม่มีใครเริ่มพูดก่อน
 ผ่านไปพักใหญ่ เงินเขียนฉยงก็พินควันออกมาแล้วเอ่ยทำลายความ
 เงียบขึ้น
 “ไม่ได้เจอกันนาน เธอโตแล้ว”
 พวกเขาไม่ได้อยู่ในความสัมพันธ์ที่สามารถรำลึกเรื่องราวในอดีตได้
 “เรียกผมออกมาทำไมครับ” จี้หฺรานถามเข้าประเด็นทันที
 “เธอคิดว่าไง” เงินเขียนฉยงถามเขา “เธอคิดว่าฉันจะมีฐานะอะไรกับ
 ลูกนอกสมรสของสามีล่ะ”

“แรงคุณคงเอาชนะผมไม่ได้ และถึงตาไปก็ไร้ประโยชน์ หรือถ้าอยาก
 หาเรื่องกันจริง ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องเรียกผมออกมา และเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแค่

เรียกให้ผมมาสูดควันบุหรี่มือสองที่นี่”

เงินเขียนฉยงยกยิ้ม

เธอแตกต่างจากแม่ของฉินหม่าน กาลเวลาทำลายความสาวของเธออย่างไร้ความปราณี ถึงหน้าตาในตอนนี้จะทำให้รู้ว่าสมัยสาว ๆ เธอคงเป็นคนที่สวยมาก แต่เพราะรื้อรอยจำนวนไม่น้อยบนใบหน้า เวลายิ้มจึงปกปิดวัยที่เริ่มร่วงโรยเอาไว้ไม่ได้

“ฉันได้ยินมาว่าจี้กั๋วเจิ้งใกล้ตายแล้ว” น้ำเสียงเธอเย็นชาราวกับไม่ได้กำลังพูดถึงสามีในนามของตัวเอง

จี้หฺรานชะงัก “ก็ทำนองนั้น”

“ช่วงนี้คุณผู้หญิงจี้คงมหาเธอบ่อย ๆ สิเนะ เกี่ยวกับเรื่องมรดก”

จี้หฺรานไม่ได้ตอบกลับ

คุณผู้หญิงจี้พยายามติดต่อมาจริง ๆ แต่เขาก็เพิกเฉยทุกครั้ง เดว่าอีกไม่นานเธอคงจะมหาเขาถึงหน้าบ้าน

“คุณผู้หญิงจี้อายุมากแล้ว และจี้กั๋วเจิ้งก็มีแค่เธอกับจี้เหวยที่เป็นสายเลือดเดียวกัน...เดาดูสิว่าถ้าจี้กั๋วเจิ้งตาย หยงชื่อจะตกเป็นของใคร”

เจตนาในคำพูดชัดเจนไร้การปกปิด จี้หฺรานเข้าใจทันที “คุณอยากดึงผมไปเป็นพวก?”

“ไม่ถึงขั้นดึงมาเป็นพวกหรอก ฉินแค่ต้องการประหยัดเวลา ยังไงเธอก็แย่งจี้เหวยไม่ได้อยู่แล้ว”

จี้หฺรานแค้นหัวเราะ “ยังไม่แย่งจะรู้ได้ไง”

เงินเขียนฉยงหันกลับมาแล้วมองหน้าเขาเป็นเวลานาน

“เธอไม่ต้องแสดงละครต่อหน้าฉันหรอก” เธอถอนสายตากลับมา “แเวตาเธอไม่มีความอยากได้สักนิด”

จี้เหวยเคยบอกเธอว่าจี้หฺรานอยากอยู่ห่างจากหยงชื่อใจจะขาด นับประสาอะไรกับการรับช่วงต่อธุรกิจ

เธอแค่กลัวว่าคุณผู้หญิงจี้จะดึงจี้หฺรานเข้ามาในเกมนี้ด้วย ซึ่งเธอไม่ต้องการให้มีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้น

“เธอไม่เกลียดพวกเขาเหรอ” เงินเขียนฉยงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“พวกเขาทำกับแม่เธอไว้ยังไง ทำร้ายแม่เธอยังไง ไหนจะยายแก่หน้าเนื้อใจเลือนั่นอีก...”

“ทำร้าย? หมายความว่าไง” จี๋หฺรานซงจ๊กแล้วเอ่ยแทรกเธอ “คุณพุดมาให้ชัดๆ”

เงินเขียนฉยงเงียบลงและมองหน้าจี๋หฺรานอยู่ครู่หนึ่ง

เธอถอนสายตากลับมาก่อนจะพูดต่อ

“ฉันเองก็แค่ได้ยื่นมาเหมือนกัน... ตอนแรกพนักงานคนนั้นจะเอาเงินค่าปิดปากไปให้แม่เธอ ตอนนั้นบอร์คบริหารของบริษัทกำลังวุ่นวาย เพื่อให้ไม่ต้องตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน พวกเขาก็เลยอยากให้แม่เธอไปหลบที่ต่างประเทศ... และทางที่ดีก็ไม่ต้องกลับมาอีก

“แต่ใครจะไปคิดว่าครอบครัวของพนักงานคนนั้นจะมีปัญหาพอดี เขาตีเมียเพื่อข่มใจ และตอนที่ต้องหยุดรถ เขากลับไปเหยียบคันเร่งแทน...”

“เป็นไปไม่ได้” ดวงตาจี๋หฺรานแข็งกร้าว “แล้วจี๋กั๋วเจ็งจะให้เงินผู้ชายคนนั้นทำไม!”

“เธอสืบมาเยอะเหมือนกันนี่” เงินเขียนฉยงหัวเราะ “ผู้ชายคนนั้นชูจี๋กั๋วเจ็ง เขาไม่มีอะไรจะเสียแล้ว บวกกับตอนนั้นเงินที่จี๋กั๋วเจ็งให้มากก็อยู่กับเขา ดังนั้นถ้าจี๋กั๋วเจ็งอยากรอดตัวจากเรื่องนี้อย่างไร้ออกันขา จี๋แทบเป็นไปไม่ได้เลย”

เธอมองหน้าเขาแล้วถามต่อ

“นี่เธอคิดว่าจี๋กั๋วเจ็งสั่งให้คนขับรถชนจ้าวซิงถงงั้นหรือ จะเป็นไปได้ยังไงกัน จ้าวซิงถงหัวอ่อนขนาดนั้น เขาไม่จำเป็นต้องฆ่าปิดปากสักนิด”

จี๋หฺรานยืนนิ่ง จมอยู่ในความคิดตัวเองเป็นเวลานาน

เขาเองเคยคิดถึงความเป็นไปได้มากมาย ทั้งการฆาตกรรม อุบัติเหตุธรรมดาๆ หรือแม้แต่การฆ่าตัวตาย

ถ้าสิ่งที่เงินเขียนฉยงพูดเป็นความจริง งั้นเขาก็ไม่รู้เลยว่าควรโทษการตายของจ้าวซิงถงให้เป็นความผิดของใคร

คนขับรถที่เมาแล้วขับ?

จี๋กั๋วเจ็งผู้ต้องการใช้เงินแก้ปัญหาก็จะตามมาในอนาคต?

หรือจ้าวซิงถงที่รู้ทั้งรู้ว่าอีกฝ่ายมีเจตนาไม่ดี แต่ก็ยังไปตามหน่ออย่างเชื่อฟัง?

เงินเขียนนยงคิดว่าจีหฺรานคงต้องใช้เวลาทำความเข้าใจกับเรื่องทั้งหมดสักพัก แต่ไม่นึกเลยว่าไม่ถึงครึ่งนาที อีกฝ่ายก็ถามขึ้น

“ทำไมถึงคิดว่าผมจะช่วยคุณ?”

“ถ้าเธอยังมีจิตสำนึกอยู่บ้าง ก็ต้องช่วยฉันอยู่แล้ว” เงินเขียนนยงดูบุหรี “ถ้าไม่มีฉัน ตอนนี้เธอจะได้มายืนอยู่ตรงนี้ไหม ถ้าไม่ใช่เพราะฉันจ้าวซึ่งถึงคงถูกคนตระกูลจี้ลากไปทำแท้งที่โรงพยาบาลตั้งนานแล้ว”

คราวนี้จีหฺรานใจเย็นกว่าทุกครั้ง

“แต่เวอร์ชันที่ผมได้ยินมา บอกว่าคุณผู้หญิงจี้เป็นคนขอให้เก็บผมไว้”

“งั้นเหรอ” เงินเขียนนยงไม่แปลกใจสักนิด “เท่าที่เธอรู้จักคุณผู้หญิงจี้มาคิดว่าคนอย่างหล่อนจะยอมเก็บคนที่ทำลายชื่อเสียงตระกูลจี้ไว้มั้ยะ?”

“ตระกูลจี้ดูยิ่งใหญ่ก็จริง แต่ในความเป็นจริงจิตใจพวกเขาสู้อันตระกูลเล็ก ๆ ไม่ได้ด้วยซ้ำ ก็แค่มีเงินทองเยอะกว่าคนอื่น โดยเฉพาะคุณผู้หญิงจี้ที่ดูเหมือนกุลสตรีจากชนชั้นสูง แต่ความจริงก็แค่คนคร่ำครึและร้ายกาจ ตัวเองเป็นผู้หญิงเหมือนกันแท้ ๆ แต่กลับคิดว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย...”

จีหฺรานยิ้ม

นำข้าชะมัด หลายปีที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตท่ามกลางคำโกหกมาเยอะแ่ไหนกันนะ

“แล้วคุณล่ะ” เขาถาม “เหตุผลที่คุณเก็บผมไว้คืออะไร?”

“ตราบใดที่มีเธอ ในสายตาของคนนอก ยังไงฉันก็จะเป็นคนที่ชีวิตแต่งงานน่ารันทอดอยู่วันยังค่ำใช่ไหมล่ะ” เงินเขียนนยงเอ่ยอย่างไม่ยี่หระ “สิ่งนี้สามารถสร้างประโยชน์ให้ฉันได้มากมาย แม้แต่การหย่าร้างหรือแบ่งทรัพย์สินในอนาคต ไม่ว่าจะทางไหนฉันก็ได้เปรียบทั้งนั้น”

หรือบางทีอาจเป็นความเห็นใจที่มีต่อผู้หญิงที่มาอ่อนวอนเธอด้วยก็ได้

แต่มันก็แค่คิดเดียว ไม่สำคัญ และไม่มีค่าพอให้พูดถึง

“ว่าไง” เธอค่อย ๆ หลุดจากภวังค์ “เธอไม่ต้องทำอะไรเลย แค่เธอไม่อยู่นั้นก็ประหยัดแรงไปได้มากแล้ว หลังจากสำเร็จ ฉันจะ...”

“ผมขอปฏิเสธ” จีหฺรานก้มหน้าลงพลงเอ่ยอย่างใจเย็น

เงินเขียนนยงชะงักแล้วหัวเราะ “ทำไมล่ะ”

“ผมไม่ไว้ใจคุณ”

จีหฺรานทิ้งคำพูดไว้แค่นั้น แล้วหันหลังกลับไปห้องนั่งเล่น

เงินเซี่ยนฉยงมองตามแผ่นหลังอีกฝ่าย ขณะพนันวันนูหรือออกมาเบา ๆ

“พวกเรากลับก่อนนะครับ” ฉินหม่านนั่งอยู่บนเบาะคนขับ ลดกระจกลงพูดกับคนข้างนอก

“จ๊ะ ขับรถดี ๆ ระวังระวังด้วย” แม่ฉินหม่านพยักหน้า

“สะดวกไปส่งฉันไหม” ฉินเซี่ยนฉยงเดินเข้ามาแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“ฉันตีมนิดหน่อย คงขับรถไม่สะดวก...เดี๋ยวฉันทิ้งรถไว้ที่นี่ พุ่งนี่ค่อยให้คนเข้ามาเอา โอเคไหม”

แม่ฉินหม่านยังไม่ทันได้พูดอะไร ฉินหม่านก็ปฏิเสธเสียงเย็นก่อน

“ขอโทษครับ คงไม่สะดวก”

เมื่อรถแล่นออกมาจากบ้าน ฉินหม่านก็หันไปมองคนที่สวมผ้าปิดตาข้าง ๆ

“เธอทำให้ฉันลำบากใจ?”

“ไม่มีใครทำให้ฉันลำบากใจได้” จีหฺรานหลับตานิ่ง

ฉินหม่านไม่พูดอะไรอีก ภายในรถกลับมาเงียบอีกครั้ง จิตใจจีหฺรานก็สงบตามไปด้วย

เขากำลังนึกย้อนกลับไปถึงสิ่งที่เงินเซี่ยนฉยงพูดเมื่อกี้

จริงๆ แล้วที่เงินเซี่ยนฉยงพูด เขาเชื่อเกือบทั้งหมด

เขาเคยสงสัยเหมือนกันว่าถ้าอ้างอิงตามสิ่งที่คุณผู้หญิงจีหฺรานพูดจริงๆ ในเมื่อเธอทุ่มเทขนาดนั้นถึงสามารถปกป้องเขาจากเงินเซี่ยนฉยงได้ แล้วทำไมหลังจากนั้นต้องบินไปต่างประเทศทันที ไม่คิดจะสนใจไยดีเขาเลย? บางทีจีหฺรานก็กังวลใจอะไรบางอย่างมากกว่าเธอด้วยซ้ำ

เมื่อนึกถึงความอดทนอดกลั้นอย่างสุดความสามารถเมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ จีหฺรานก็รู้สึกคลื่นไส้และอยากอาเจียน

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงยอมร่วมมือกับเงินเซี่ยนฉยง เพื่อให้ตระกูลจีหฺรานเจอกับความโกลาหลวุ่นวาย

แต่เขาก็ปฏิเสธ

จู่ๆ เขาก็รู้สึกอ่อนล้า หาเหตุผลไม่ได้ว่าจะทำทั้งหมดนั้นไปเพื่ออะไร
จิ๋หฺรานไม่ได้เพี้ยน เขาไม่เคยคิดว่าต้องกลับมาแก้แค้นอะไรแบบนั้นเลย
ตั้งแต่ต้นจนจบ สิ่งที่เขาต้องการก็คือความยุติธรรมและความจริง
ขณะกำลังคิด มือข้างซ้ายของเขาก็ถูกดึงไปกุมไว้
จิ๋หฺรานมองไม่เห็นเพราะสวมผ้าปิดตา เขาสัมผัสได้เพียงความอบอุ่น

จากผิวอีกคน

“มีอนายเย็นจัง” ฉินหม่านปรับอุณหภูมิขึ้นอีก

เขาคิดว่าจิ๋หฺรานจะสละมือออกทันที แล้วด่าเขาอีกสองสามประโยค
แต่จิ๋หฺรานกลับไม่ขยับ แถมยังกระชับปลายนิ้วและปล่อยยให้เขาจับต่อไป

“ฉินหม่าน”

“หืม”

“นายมองหน้าฉัน” จิ๋หฺรานเอ่ยต่อ “มีคำว่าโง่เขินไว้หรือเปล่า”

“ไม่มี เห็นเขินแล้ว ‘ชอบฉินหม่าน’”

“...”

เหมือนมีกระแสความร้อนไหลเข้ามาซโลมหัวใจที่อ่อนล้า

จิ๋หฺรานกลืนน้ำลายเบาๆ ผ่านไปสักพักก็เอ่ยเสียงอ้อมแอ้ม

“วันนี้คงต้องพานายไปตัดแว่น สายตานายน่าจะสั้นสักแปดร้อยเป็น
อย่างต่ำ”